

Ylistävä elämä

”Iloitkaa aina Herrassa! Sanon vielä kerran: iloitkaa!” (Fil. 4:4.)

Avaintekstit:

Fil. 4:4-7;
Joos. 5:13-6:20;
Ps. 145;
Ap. t. 16:16-34;
2. Aik. 20:1-30.

On aina helppoa huutaa ilosta Herralle silloin, kun tunnemme iloa. Yhtä helppoa se ei ole silloin, kun asiat ovat huonosti, kun olemme pahimmassa mahdollisessa tilanteessa, kun tulikokeessa kuumuus vain lisääntyy. Juuri tuolloin meidän kuitenkin pitäisi – kenties enemmän kuin koskaan – ylistää Jumalaa, sillä ylistäminen on keino, joka auttaa meitä ylläpitämään uskoa.

Ylistäminen voi muuttaa synkimmätkin olosuhteemme, ei ehkä niin että tosiasiat ympärillämme muuttuvat, mutta siten että me itse muutumme ja ympärillämme olevat ihmiset muuttuvat tavalla, joka auttaa meitä kohtaamaan haasteita.

Ylistäminen on käytännön uskoa. Se ei ehkä aina tule kovin luontevasti, mutta kun harjoitamme ylistämistä niin, että siitä tulee luonnollinen osa elämäämme, sillä on voima sekä muuttaa että voittaa vastuksia.

Viikon avainajatus: Mitä on ylistäminen? Miten ylistäminen voi olla niin voimallinen hengellinen ase vaikeissa olosuhteissa? Miten ylistäminen voi muuttaa meitä ja ympäröivää tilannettamme?

27.8. Kansainvälinen naistyön teemapäivä – enditnow
Tämä tutkistelu on sapatiksi 27.8.2022

YLISTÄ- MISEN PUITTEET

Suuri venäläinen kirjailija Fjodor Dostojevski oli tuomittu kuolemaan, mutta hänen tuomiotaan lievennettiin viime hetkellä. Kuoleman sijaan hän vietti vuosia vankilassa. Kertoen vankilakokemuksestaan hän kirjoitti: ”Usko loppuun asti, vaikka kaikki ihmiset harhautuisivat pois ja sinä olisit ainut uskollinen jäljellä; tuo uhri silloinkin ja ylistä Jumalaa yksinäisydessäsi.”

Olemme aiemmissa tutkisteluissa jo nähneet, miten Paavali kesti uskomatonta vastustusta ja vainoa. Nyt hän istuu roomalaisessa vankilassa. Hän ei kuitenkaan ole masentunut; sen sijaan hän kirjoittaa innokkaasti rohkaistakseen Filippiin uskovia.

Lue Fil. 4:4-7. Miten Paavali on voinut kirjoittaa tällaisia asioita, kun hän itse istui vankilassa? Mitkä ovat tämän katkelman mukaan avaimet, joilla hankitaan Jumalan rauha?

On helppo iloita silloin kun kaikki menee hyvin, mutta Paavali kehottaa meitä iloitsemaan aina. Se voi kuulostaa oudolta. Jos otamme Paavalin kirjoituksen kirjaimellisesti, päädyimme kahteen päätelmään.

Ensinnäkin jos meidän tulee iloita aina, se tarkoittaa, että meidän tulisi iloita jopa silloin, kun olosuhteet eivät näytä siltä, että iloittamiseen olisi mitään perustetta. Toiseksi jos meidän tulee iloita aina, sen täytyy tarkoittaa myös sitä, että meidän on opeteltava iloitsemaan sellaisina aikoina, kun meistä ei tunnu siltä, että voisimme iloita.

Paavali kutsuu meitä ylistämään Jumalaa, vaikka se usein voi tuntua meistä kovin epäluonnolliselta. Se voi tuntua jopa järjenvastaiselta. Juuri siksi, että on aikoja, jolloin tuntuu järjenvastaiselta iloita, meitä nimenomaan kutsutaan tekemään niin. Ylistäminen on uskon teko. Aivan kuten usko ei perustu olosuhteisiimme vaan pikemminkin totuuteen Jumalasta, samoin ylistäminen ei perustu siihen, että meistä tuntuu hyvältä, vaan totuuteen siitä, kuka Jumala on ja mitä hän on luvannut meille. Hämmästyttävästi tällainen usko alkaa muokata ajatuksiamme, tunteitamme ja olosuhteitamme.

Mikä on se totuus Jumalasta, johon Paavali kiinnittää huomionsa tämän päivän tekstissä - totuus, joka mahdollistaa sen, että hän voi iloita jopa vankilassa?

MUURIEN MURTA- MISTA RUKOUK- SELLA

Kuvitelte, että olet maalaamassa huoneen lattiaa, mutta sitten huomaat ajautuneesi nurkkaan, josta et enää pääse pois, paitsi kävelemällä tuoreen maalin päältä. Joudut odottamaan maalin kuivumista nurkassa!

Joskus tuntuu, että uskomme vie meidät tilanteisiin, joissa olemme maalanneet itsemme nurkkaan. Näyttää siltä kuin uskomme olisi vienyt meidät ansaan. Katsomme tilannetta ja meidän on joko hylättävä Jumala, usko ja kaikki, mihin olemme uskoneet, tai sitten usko pakottaa uskomaan sellaiseen, mikä näyttää mahdottomalta.

Jumala johti israelilaiset nurkkaan. Kansan vaellettua 40 vuotta erämaassa Jumala ei johtanutkaan heitä rauhallisille laidunmaille, vaan alueen kaikkein vahvimmin varustetun kaupungin luo. Heidän piti kuutena päivänä marssia Jerikon ympäri hiljaisuuden vallitessa. Seitsemäntenä päivänä Jumala käski heidän huutaa. Huutoääni yhdessä torvien äänten kanssa toisi heille voiton.

Lue Joos. 5:13-6:20. Mitä Jumala yrittää opettaa?

Kovaääninen huutaminen ei saisi aikaan sellaisia värähtelyjä, jotka sortaisivat muurit. Kun Jumala pyysi israelilaisia huutamaan, kyse oli samankaltaisesta huutamisesta kuin se, josta Daavid kirjoittaa: "Kohota Jumalalle riemuhuuto, maa, riemuitkaa, maan asukkaat! Laulakaa hänen nimensä kunniaa, kiittäkää ja ylistäkää häntä." (Ps. 66:1, 2.) Kyse oli ylistämisestä! Katseltuaan kuusi päivää massiivisia muureja israelilaisten on täytynyt tulla siihen johtopäätökseen, ettei heillä ollut mitään mahdollisuutta murtaa niitä itse.

Miten yllä oleva ajatus auttaa sinua ymmärtämään Hepr. 11:30 merkityksen?

Kun Jumala on tekemäisillään jotakin uutta elämässämme, hän saattaa johdattaa meidät Jerikoon opettaakseen meille, että voima voittaa ei tule omasta voimastamme tai omien suunnitelmiemme ansiosta. Kaikki mitä tarvitsemme tulee itsemme ulkopuolelta. Olipa edessämme mitä tahansa ja tuntuipa se kuinka ylitsepääsemättömältä tahansa, tehtävämme on ylistää Jumalaa, jolta saamme kaiken tarvitsemamme. Tämä on uskoa, joka näkyy tekoina.

YLISTÄVÄ ELÄMÄ

Herran ylistäminen ei ehkä ole meille luontaista edes hyvissä olosuhteissa. Kuinka paljon vaikeampaa se onkaan vaikeissa olosuhteissa? Kuitenkin juuri tähän meitä kutsutaan. Meidän tulee harjoitella ylistämistä, kunnes ylistäminen muuttuu tiettyinä aikana tapahtuvasta toiminnasta ilmapiiriksi, jossa elämme. Ylistämisen ei kuuluisi niinkään olla erityinen teko, vaan pikemmin erityinen tapa elää.

Lue Ps. 145. Mitä syitä Jumalan ylistämiseen Daavid antaa? Millä tavoin tämän psalmin sanojen kuuluisi olla meidän sanojamme?

Suuri brittiläinen saarnaaja Charles Haddon Spurgeon kirjoitti kirjan nimeltä *The Practice of Praise* ('Ylistämisen käytäntö', ei suom.). Se perustuu Psalmin 145 jakeelle 7. Tässä lyhyessä jakeessa Spurgeon kiinnittää huomiomme kolmeen tärkeään asiaan, jotka voivat auttaa meitä kehittämään ylistävää elämäntapaa.

1. Ylistämistä harjoitetaan katselemalla ympärillemme. Jos me emme katsele ympärillemme nähdäksemme Jumalan suuruutta, meillä ei ole mitään syytä ylistää häntä. Mitä ylistämisen arvoista voit nähdä luomakunnassa? Esimerkiksi Jumalan luomakunnan kauneuden? Mitä ylistämisen arvoista voit nähdä hengellisessä maailmassa? Esimerkiksi nuoren kristityn kasvavan uskon?

2. Ylistämistä harjoitetaan muistamalla, mitä olemme nähneet. Jos haluamme elää ylistämisen ilmapiirissä, meidän tulee kyetä muistamaan ylistämisen aiheet. Millä tavoin voimme muistaa Jumalan suuruuden pitäen mielessämme samalla hänen hyvyytensä ja totuuden hänestä? Esimerkiksi kehittämällä uusia rituaaleja ja symboleita, jotka muistuttavat meitä hänen hyvydestään?

3. Ylistämistä harjoitetaan puhumalla ylistysaiheita ääneen. Ylistäminen ei ole ajatuksissamme tapahtuvaa toimintaa. Sen on tarkoitus tulla ulos suustamme niin, että ympärillämme olevat ihmiset kuulevat sen. Mitä syitä keksit Jumalan ääneen ylistämiselle? Miten ääneen ylistäminen vaikuttaa ja kehen?

Ota kynä ja paperia ja käytä hieman aikaa yllä olevan kolmen kohdan pohtimiseen. Mitä voit tehdä kehittääksesi ylistävää elämäntapaa omalla kohdallasi?

TODISTUS JOKA KOSKETTAA

Apostolien teot -kirjassa ylistämisellä oli hämmästyttävä vaikutus niihin, jotka kuulivat sitä. Lue Ap. t. 16:16–34. Paavalilta ja Silakselta oli ensin revitty vaatteet päältä ja sitten heidät oli ruoskittu, jonka jälkeen heidät heitettiin vankilaan. Kukaan ei ollut siellä voitelemassa heidän pahasti haavoilla ja ruhjeilla olevaa selkäänsä. Suuressa fyysisessä tuskassa, jalat kytkettyinä jalkapuuhun he istuivat pimeydessä vankilan perimmäisessä sopessa. Muiden vankien kuunnellessa Paavali ja Silas alkoivat rukoilla ja laulaa.

Maanjäristyksen jälkeen, kun vanginvartija oli tajunnut, ettei Paavali eikä Silas eikä kukaan muukaan vangeista ollut karannut, vartija ”heittäytyi vavisten Paavalin ja Silaksen eteen. Hän vei heidät ulos ja kysyi: 'Herrat! Mitä minun on tehtävä, että pelastuisin?’” (Ap. t. 16:29, 30.)

Miksi tämä tapahtuma sai vanginvartijan keskittymään omaan pelastuksen tarpeeseensa? Mikä osuus mielestäsi Paavalin ja Silaksen rukouksella ja laululla oli siihen, etteivät toiset vangit karanneet? Entä siihen, että vanginvartija ja hänen koko perheensä tulivat kääntymykseen?

On uskomatonta ajatella, että ylistyksemme voi muuttaa ympärillämme olevien ihmisten ikuisen kohtalon. Jos Paavali ja Silas olisivat istuneet pimeässä mumisten ja valittaen, kuten vangit usein tekevät, mitä luulet, olisiko kukaan voinut pelastua tuona yönä?

Emme tiedä, mitä vanginvartijalle ja hänen perheelleen tapahtui tuon jälkeen, mutta voitko kuvitella heidät lukemassa sanoja, jotka Paavali myöhemmin kirjoitti erästä toisesta vankilasta Roomasta: ”Teille on suotu se armo, että saatte uskoa Kristukseen ja vielä kärsiäkin hänen puolestaan. Te käytte samaa taistelua, jota olette nähneet minun käyvän ja jota nyt kuulette minun yhä jatkavan.” (Fil. 1:29, 30.) Jos he lukivat nämä sanat ja miettivät sitä, kuinka Paavalin kärsimys oli tuonut heille iloa, sen on täytynyt tuoda laulun heidänkin sydämiinsä. He saivat ikään kuin uuden haasteen pysyä uskollisina, olipa sen hinta mikä tahansa.

Tuleeko mieleesi joku, johon voisit ylistyslaulullasi vaikuttaa niin, että tämä ottaisi Jumalan vastaan? Et ehkä edes tiedä, mitä myönteisiä vaikutuksia sillä voi olla.

VOITTAVA ASE

Lue 2. Aik. 20:1-30. Kuten Josafat sai todeta, ylistäminen on voimallinen ase. Saatuaan raportin siitä, että suuri sotajoukko oli tulossa häntä vastaan Josafat ei heti rynnännyt sotilaallisiin toimiin, vaan ”kääntyi Herran puoleen” (2. Aik. 20:3). Juudan kansan kokoontuessa Jerusalemiin paastoamaan, Josafat myönsi tilanteen realiteetit: ”Me emme pysty vastustamaan tuota mahtavaa sotajoukkoa, joka käy kimppuumme, emmekä tiedä, mitä meidän pitäisi tehdä. Sinuun me katsomme.” (2. Aik. 20:12.)

Kun sinä näet ”suuren sotajoukon” lähestyvän, mikä on vaistonvarainen reaktiosi? Mitä Josafatin reagointitapa voi opettaa sinulle suhtautumisesta ylitsepääsemättömiin vastuksiin (2. Aik. 20:3-12)?

Herran Hengen tullessa Jahasieliin tämä ilmoitti rohkeasti: ”Mutta teidän ei pidä ryhtyä taisteluun. Jääkää vain paikoillette ja katselkaa, millaisen avun Herra teille antaa. Juudan ja Jerusalemin asukkaat, älkää säikähtäkö älkääkään pelätkö, vaan lähtekää huomenna heitä vastaan! Herra on teidän kanssanne.” (2. Aik. 20:17.) Tämän jälkeen he palvoivat Jumalaa ja lauloivat hänelle ylistystä ”voimakkaalla äänellä” (2. Aik. 20:19). Vaikka Jumala aikoikin taistella heidän puolestaan, heidän oli silti lähdettävä kohtaamaan vihollinen.

Tässä ei kuitenkaan ollut kyse mistään tavallisesta sotamarssista. Josafat määräsi kuoron laulamaan ylistystä Herralle heidän marssiessaan. ”Samalla hetkellä, kun laulajat alkoivat riemuhuudoin ylistää Herraa, lähetti Herra väijyksissä olleen joukon Juudaan hyökkäävien ammonilaisten, moabilaisten ja Seirin vuoriston miesten sekaan. Kaikki nämä lyötiin[.]” (2. Aik. 20:22.) Kirjoittajan mukaan Herra puuttui tilanteeseen juuri sillä hetkellä, kun he harjoittivat uskoaan hänen lupaukseensa: kun he alkoivat laulaa ylistystä Herralle (2. Aik. 20:21).

Lue 2. Aik. 20:1-30 uudelleen. Mitä sellaisia hengellisiä periaatteita löydät tekstistä, joita voit soveltaa omaan vaellukseesi Jumalan kanssa, varsinkin koettelevina ja stressaavina aikoina?

KERTAUS

Lisääaineistoa: Lue Ellen G. White, *Alfa ja omega*, osa 3, s. 76–83 tai *Profeetat ja kuninkaas*, s. 132–140 ja *Alfa ja omega*, osa 2, s. 85–94 tai *Patriarkat ja profeetat*, s. 470–480.

”Kasvattakaamme siis sydämemme ja huulemme ylistämään Jumalaa hänen verrattomasta rakkaudestaan. Opetelkaamme olemaan toiveikkaita ja pysymään Golgatan ristiltä loistavassa valossa. Milloinkaan emme saa unohtaa olevamme taivaallisen kuninkaan lapsia, Herran Sebaotin poikia ja tyttäriä. Etuoikeutemme on luottaa tyyneästi Jumalaan.” (SLS 205.)

”Ja samalla kun minä jumaloin ja korotan häntä, haluan sinun korottavan häntä kanssani. Ylistä Herraa silloinkin, kun putoat pimeyteen. Ylistä häntä myös kiusauksen yllättäessä. ’Iloitkaa aina Herrassa!’ sanoo apostoli, ’Sanon vielä keran: iloitkaa!’ Tuoko se perheeseenne synkkyyttä ja pimeyttä? Ei tietenkään. Se tuo auringonsäteen. Sinä voit näin koota kirkkauden valtaistuimelta tulevia ikuisen valon säteitä ja levittää niitä ympärillesi. Kehotan sinua antautumaan tähän tehtävään, levittämään valoa ja elämää ympärillesi, ei vain omalle polullesi, vaan myös niiden poluille, joiden kanssa olet tekemisissä. Olkoon tavoitteesi parantaa lähimmäisesi elämää, nostaa heitä ylöspäin, osoittaa heille taivaan ja kirkkauden tie ja johtaa heitä etsimään maallisten asioiden sijaan ikuista sisältöä, kuolematonta perintöä ja katoamattomia rikkauksia.” (2T 593, 594.)

Keskustelunaiheita:

1. Mikä osa yhteisöllisellä ylistämisellä on kristityn elämässä? Miten kuvailisit sapattijumalanpalvelustenne ylistämistä? Onko se ylentävää? Rohkaiseeko se jäseniä pysymään uskollisina koettelemusten ja tappioiden keskellä? Jos ei, mitä asialle voitaisiin tehdä?
2. Mitä tarkoittaa Herran ylistäminen ”silloinkin, kun putoat pimeyteen” tai ”kiusausten yllättäessä”? Miten ylistäminen voi auttaa meitä selviämään kyseisistä tilanteista?
3. Jakakaa kokemuksianne siitä, miten ylistäminen on vaikuttanut elämäänne. Mitä voitte oppia toistenne todistuksista?
4. Valitkaa jokin ylistyspsalmi ja lukekaa se. Mitä se opettaa teille ylistämisestä? Millainen vaikutus ylistämisellä on uskoonne?